

χωρίου, καίται εὐρύχωρον καὶ μακρὸν ἄλσος, χω-
ρίζον τὸ δάσος εἰς ὁ δὲν ἀνήκει πλέον, ἀπὸ τῆς ἀ-
ρωσίμου γῆς τῆς παρακειμένης εἰς τὸν Λουπίαν.
Τὸ ἄλσος τοῦτο εἶναι ὠραιότατος τόπος, προσφύ-
στατος εἰς περιπάτους καὶ ὄνειροπολήσεις. Τὰ δὲν-
δρα εἰσὶ μικρὰ καὶ χαριέστατα, οἱ βουνοὶ εὐπρό-
σιτοι, αἱ ὁδοὶ εὐδακτοί, ὁ ἥλιος γλυκύς, ἡ σκιὰ δρο-
σερὰ καὶ ὁ ἄνεμος εὐκρατής. Διασχίζεται δὲ καὶ
ὑπὸ ἀπείρων ἀτραπῶν, σταλιζομένων ἐκατέρωθεν
ὑπὸ θάμνων ἀνθηρῶν καὶ σπάρτων χρυσοφαιῶν ἐν
λόγῳ εἶναι ἐπιταμὴ τις ἀκριβεστάτη τοῦ γνωστοτάτου
δάσους τοῦ Φανταίνεβλίου, ὅπου εὐρίσκονται μὲν δέν-
δρα μεγαλοπρεπῆ καὶ τοποθεσίαι θαυμάσιαι, οὐχὶ
δὲ καὶ ἀληθὲς μεγαλεῖον.

Εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ ἄλσους, ἐν μέτῳ σχεδὸν τῆς
Μοντενίου καὶ τῆς Μαρλότης, ἔκειτο ὑπὸ καστα-
νείας μικρὰ οἰκία, τὴν στέγην ἔχουσα ὀρθήν καὶ
ἀχυροσκεπάσταν, ἐρ' ἧς ἀνυψοῦτο δωμάτιον ἐσκε-
πασμένον μὲ κεραμιδας τὰς ὁποίας κατεκάλυπτεν
ῥαζία γλῶσσι. Τὸν οἰκίσκον τοῦτον συνεκρότει κτη-
νοτροφεῖον ἔρτημον, αἰθουσα εὐρύχωρος χρησιμεύουσα
ἀντὶ μαγειρείου, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἦτο καὶ κλίνη, καὶ
στερεὰ κλίμαξ βαναύσως κατεσκευασμένη, φέρουσα
εἰς τὸ δωμάτιον. Πάντες δὲ οἱ τοῦ χωρίου ὠνόμα-
ζον τὸν οἰκίσκον τοῦτον καλύβην.

Εἰς τὴν καλύβην ταύτην κατέκειτο πτωχὴ τις χή-
ρα, τὴν ὁποίαν ὁμῶς πάντες ἐκάλουν Κυρίαν Βου-
ατέ, καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς Ἰσιδωρος, ὠραίος νέος εἰκο-
σαετής, εὐρωστος, ζωηρὸς, ἀγαπώμενος ὑπὸ πάντων
καὶ ὑπὸ τῶν νέων καὶ ὑπὸ τῶν νεανίδων, ὑπὸ τού-
των μὲν διὰ τὸ εὐμορφρον πρόσωπόν του, ὑπ' ἐκείνων
δὲ διὰ τὴν εὐθυμίαν του.

Ἡ Κ. Βουατέ, χήρα τοῦ ἀποθανόντος δημοδιδ-
σκάλου, ἑσπερεῖτο πάσης περιουσίας· ἡ καλύβη δὲν
ἦτο ἰδιοκτησία της, ἀλλ' ἐπλήρως πεντήκοντα καὶ
πάντε δραχμὰς κατ' ἔτος ἀντὶ ἐνοικίου. Ἐκέρδαινε
δὲ τὰς διπλασίας περίπου πλέκοντα κάλτας μαλ-
λωτάς καὶ κνήστρα· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰσιδωρος αὐτὸς
κατέβαλλε πάντα δυνατὸν ἀγῶνα εἰς τὸ νὰ κερδήσῃ·
οἱ ἀγῶνες ὁμῶς αὐτοῦ δὲν ἦσαν πολλὰ πλουσιο-
πάροχοι. Ὁ πατὴρ του εἶχαν ἀρχίσαι νὰ τὸν προ-
στοιμαζῇ ὡς διάδοχόν του εἰς τὸ σχολεῖον· ἀλλ'
ἐπειδὴ ἀπέθανε πρόωρα πρὶν ὁ υἱὸς καταρτισθῇ
δεόντως, καὶ δὲ πατρικαὶ ὑπηρεσίαι λησμονοῦνται
ἐκλόγως, ὑπεσπελίσθη παρ' ἄλλου σοφωτέρου.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τῆς χηρείας αὐτῆς ἡ Κ.
Βουατέ εἶχαν εὐτελεῖ τινὰ περιουσίαν. Ἐξῆς λοιπὸν
ἐπὶ τινι καιρὸν χάριτι αὐτῆς καὶ ἐπειδὴ ὁ νέος
ἤλπιζε νὰ διορισθῇ διδασκαλός, ἔδαπάνησεν οὐκ
ὀλίγα εἰς ἀγορὰν βιβλίων, εἰς ἐνδύματα καθαρὰ
καὶ εἰς τινὰς μικρὰς περιουσίας. Καὶ ὅτε ἡ ἐλπίς
αὕτη ἐξέλιπε καὶ μετ' αὐτῆς καὶ ὁ τελευταῖος ὁ-
βολὸς τῆς Κ. Βουατέ, ὁ νέος ἐκλήρώθη στρατιώ-
της. Εὐτυχῶς ὁ Ἰσιδωρος ἦτο μονογενὴς, καὶ ἀπέ-
ρυγε τὴν στρατολογίαν.

Ἡ ἐργασία τῆς γῆς δὲν εἶναι συνήθως ἐπικερδής·
ὁ Ἰσιδωρος ὁμῶς εἶχε θάρρος, καὶ κλείσας τὰ βιβλία
του, ἐλησμόνησε τὰ ἤμισθ τῶν ὅσα ἔμαθε, καὶ ἐ-

πεδόθη μετὰ ζήλου εἰς τὸ νέον ἔργον του. Ἐκέρδαινε
δὲ πρὸς τὴν τροφήν του καὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν, ἐνίο-
τε δὲ καὶ δύο δραχμὰς τὴν ἡμέραν. Οὕτω λοιπὸν
ἐπορίζετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἕως οὗ ἔφθασεν ὁ χειμὼν
ὅτε ἠναγκάσθη νὰ σχολάσῃ. Ἐπώλησε τότε σκεύη
τινὰ τῆς οἰκίας οὐχὶ ἀπολύτως ἀναγκάζει, ἐδοθήκει
τὴν μητέρα του εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν κανίστρων,
καὶ κατώρθωσε διὰ μόχθων καὶ κόπων νὰ φθάσῃ οὕτω
μέχρι Μαρτίου, ὅτε ἀρχεται ἐκ νέου ἡ καλλιέρ-
γεια τῆς γῆς.

Ὁ χειμὼν ὁμῶς ἐπανέρχεται κατ' ἔτος καὶ
ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἔδαπάνησε τὰ ὑπάρχοντα, ὁ δεύ-
τερος οὐδὲν εἶρεν, ἐνῶ καὶ δριμύτατος ὑπῆρχε.
Καὶ λοιπὸν ἡ στενοχωρία τῶν πρώτων ἡμερῶν
κατήντησεν εἰς ἑλλειψιν, αὕτη δὲ παρετείνετο
ἐπὶ τὸ χειρὸν, καὶ τοσούτῳ μάλιστα ὥστε ἐσπέραν
τινὰ τοῦ Ἰανουαρίου, οὕτε ὁβολὸς οὕτε κἄν ἄρτος
εὐρίσκετο εἰς τὴν Καλύβην.

Ἡ Κ. Βουατέ, γραῖα ἡδὴ καὶ καταβεβλημένη
ὑπὸ τῆς πενίας πρὸς τὴν μάτην ἐπάλαμιν, ἠσθένησε.
Καθημένη δὲ παρὰ τὴν ἐστίαν ἐσκέπτετο περι-
λυπος τί θὰ ἐγίνετο καὶ αὕτη καὶ ὁ υἱὸς της. Ἡ
ἡμέρα ἐν τοσούτῳ προέκοπτε, καὶ ὁ Ἰσιδωρος ἐξελ-
θὼν ἀπὸ πρωῒας ἵνα εὖρξ ἔργον ἐμαλλε μετ'
ὀλίγον νὰ ἐπανέλθῃ.

— Φθάνει νὰ ἐπιτύγῃ! ἔλεγε κατ' ἰδίαν ἡ
γραῖα.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ὁ νέος συνεσταλμένος ἔχων
τὰς ὀφρὺς. Καὶ ἀποβαλὼν ἀποτόμως τὸν πῖλον,
τὸν ἔρριψε δυσθυμῶν εἰς τὴν κλίνην του. Ἡ
δὲ μήτηρ ἀτενίσασα αὐτὸν! ἐχειρονόμησεν ἀπηλπι-
σμένη, ἀλλὰ σιωπῶσα. Ἐσιώπων δὲ ἀμρότεροι,
διότι δὲν εἶχον τί εὐχάριστον νὰ κοινολογήσωσι πρὸς
ἀλλήλους.

Ἡ σιωπὴ αὕτη διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ καὶ ὅτε ἡγ-
γίζε τὸ τέλος τῆς ἡμέρας ἡ Κ. Βουατέ ἀνεστέναζε.

— Πάσχεις, μᾶνα μου; ἠρώτησεν ὁ νέος.

— Οὐχι, υἱέ μου, ὀχι. Δὲν κῦρες ἐργασίαν;

— Τί ἐργασίαν; Εἶναι πάχος παντοῦ. Καὶ δύο
μῆνας ἀκόμη πρόπει νὰ καθίσω μὲ χεῖρας σταυρω-
μένας!

— Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος, υἱέ μου, καὶ εἰς αὐ-
τὸν ἔχε τὰς ἐλπίδας σου. Ποτὲ δὲν ἐγκαταλείπει
τοὺς ἐλπίζοντας εἰς αὐτόν.

— Ἀπῆντησα τὸν ἐργαζέμενον ὁ ὁποῖος μὲ ὑπο-
σχέθη ὅτι θὰ ἔλθῃ νὰ σὲ ἰδῇ.

— Πότε τὸν ἀπῆντησες;

— Τὸ πρωῒ.

— Καὶ ὁμῶς δὲν ἦλθεν! εἶπεν ἡ γραῖα ψιθυρί-
ζουσα.

Ἀλλ' ὁ Ἰσιδωρος τὴν ἤκουσε, καὶ ἐσπαράχθη τὴν
καρδίαν, διότι ἐνόησεν ὅτι ἡ μήτηρ του, διὰ νὰ μὴ
τὸν λυπήσῃ, δὲν ἀπεκάλυπτε πρὸς αὐτὸν ὅλην τὴν
δυστυχίαν των.

— Εὐνάτωσε, μᾶνα μου, εἶπε· δὲν δειπνοῦμεν;
Μετὰ ταῦτα πλαγιάζομεν καὶ προσπαθοῦμεν νὰ κοι-
μηθῶμεν, διότι ὅταν κοιμᾶται τις τὰ λησμονεῖ ὅλα.

— Ναί, πλὴν . . .

— Τί πλάν;

— Παρήγγειλα κάτι τι εἰς τὴν Κυρά Γιαννοῦλαν, ἢ ὅποια ὑπῆγεν εἰς Φοντανεβλώ, καὶ δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη.

— Εἰς Φοντανεβλώ! καὶ τί νὰ κάμῃ;

— Μικρά πράγματα. . . .

— Μὲ κρύπτεις, μάνη, τὴν ἀλήθειαν. Θὰ τὴν μάθω ὅμως ὅταν ἔλθῃ ἡ Κυρά Γιαννοῦλα. Ἐν ποσούτῳ ἂς δειπνήσωμεν.

— Ἰσια ἴσια διὰ νὰ δειπνήσωμεν παρήγγειλα κάτι τι τὴν Κυρά Γιαννοῦλαν.

— Καὶ δὲν ἔχεις οὔτε ψωμί! . . .

— Οὔτε ψωμί, οὔτε λαπτὸν τὴν ἔδωκα τὸ παλαιὸν μου πάπλωμα. . . . ἤξεύρεις; Δὲν τὸ ἔχω πλέον ἀνάγκην.

— Δὲν τὸ ἔχεις ἀνάγκην εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χειμῶνος! . . . Καὶ δὲν ἔχομεν οὔτε ψωμί! . . .

Ἄθλιος ἐγώ! καὶ νὰ μὴν ἔχω τί νὰ κάμω! . . . Καὶ πόσῳ θὰ ζήσωμεν μὲ τὰ χρήματα ἐνὸς παλαιοῦ παπλώματος; Καὶ πῶς θὰ κοιμᾶται εἰς στρώμα παγωμένον! Ἄ, μάνη μου! ὁ Θεὸς μᾶς ἐγκαταλείπει!

Καὶ ἐνῶ ταῦτα ἐλέγοντο εἰσῆλθεν ἡ Κυρά Γιαννοῦλα φέρουσα δέμα ὑπὸ μάλτης.

— Ἰδοὺ ἦλθα, ἀνέκραξε.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ γραῖα.

— Σὲ ἔφερα ὀπίσω τὸ πάπλωμά σου. Ἀδύνατον νὰ τὸ πωλήσω.

Καὶ ὁ μὲν Ἰσίδωρος ἠτένισε τὴν μητέρα του, ἡ δὲ Κ. Βουατὲ ὕψωσε πρὸς οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς. Καὶ δάκρυ βραδύ, πικρὸν καὶ κουερὸν, δάκρυ τῆκον τὴν καρδίαν ἐξέρευσε εἰς τὴν παρειάν του.

— Τί χειμῶν! ἀνερώνησεν ἡ Κυρά Γιαννοῦλα καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα παγύνουν καὶ πεινοῦν. Ἀπῆντησά μιν ἔλαφον ἐκεῖ κάτω. Ἡ χιών εἶναι δύο πιθαμί!

— Καὶ σὺ, καλὴ μου Κυρά Γιαννοῦλα, ἦλθες ἐδῶ ἐπιτήδεις πρὸς χάριν μου!

— Μὴν ἀνκυσχῆς. Πλὴν, ἐπρόσθεσε παρατηροῦσα τὸ υἱὸν καὶ τὴν μητέρα, δὲν φαίνεται εἰς τὰ καλά σας· κάτι ἔχετε. Εἰς τί ἔμπορῶ νὰ σᾶς χρησιμεύσω; εἰπάτε το ἐλευθέρως.

— Τίποτε, καλὴ μου Κυρά Γιαννοῦλα, ἀπεκρίθη ἡ γραῖα, σ' εὐχαριστῶ. Ἡ Κ. Βουατὲ, ὡς πάντες οἱ ζήσαντες ἐν εὐπορίᾳ, ἐτυστέλλετο νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνδειάν της. Μόνος ὁ ἐφημέριος εἶχε κατορθώσει νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοῦ στόματός της τοιαύτην ὁμολογίαν. Ἐπρωτίμα νὰ ἀποθάνῃ παρὰ νὰ ζητήσῃ ἢ νὰ δεχθῇ βοήθειαν.

Ἐν τούτῳ ὁ Ἰσίδωρος, ὅστις ἐνόησεν ἤδη κατὰ βάθος τὸ μέγεθος τῆς πενίας του, περιήρχετο ἐντὸς τοῦ μαγειρείου, ἀκούων τὴν Κυρά Γιαννοῦλαν καὶ προσηλὼν τοὺς ὀφθαλμούς ποτὲ μὲν εἰς τὸν τοίχον ποτὲ δὲ εἰς τὰ ἐπιπλά, ὡς ζητῶν τρόπον σωτηρίας. Ἐνῶ δὲ ἡ Κυρά Γιαννοῦλα ὠμίλει διὰ τὴν ἔλαφον τὴν ὁποίαν ἀπῆντησεν. Ὁ Ἰσίδωρος ἠτένισε τηλεβόλον κρεμάμενον.

Συλλογισμός τις ἀνέβη εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ καθήσας ἐκρύψε τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν

του, καὶ ἀνέμεινεν οὕτω ἕως οὗ ἀναχωρήσῃ ἡ Κυρά Γιαννοῦλα.

Μόλις δὲ ἐξῆλθε, καὶ ἀνεγερθεὶς ἐξεκρέμασε τὰ ὄπλα.

— Τὸ εἶχ συλλογισθῇ καὶ ἐγώ, εἶπεν ἡ γραῖα· ἀλλ' εἶναι τὸ μόνον σωζόμενον ἐνθύμημα τοῦ πατρός σου, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέφυγον πάντοτε τὴν τελευταίαν αὐτὴν θυσίαν. Τόσα ὀλίγα θὰ κερδήσωμεν! Καὶ ὅμως ἔχεις δίκαιον, πώλησέ το ἢ πείνῃ δὲν περιμένει.

Ἄλλ' ὁ Ἰσίδωρος δὲν ἀπεκρίθη· εἶδεν ἐκτὸς τοῦ παραθύρου· ἡ νύξ εἶχε φθάσει. . . . ἀλλὰ καθυρᾶ, φωτιζομένη καὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων καὶ ὑπὸ τῆς χιόνος. Καὶ θεῖς εἰς τὰ θυλάκια αὐτοῦ πρᾶγματά τινα, ἔλαβε τὸ τηλεβόλον καὶ ἐξῆλθεν εἰπών.

— Κοιμήσου, μάνη μου. Θὰ ἔλθω ἀργά. Θὰ ὑπάγω εἰς τὸ Φοντανεβλώ, καὶ μὴ μὲ περιμένῃς.

Καὶ τῶντι δὲν ἐπανῆλθε τὴν νύκτα· τὴν ἐπισύσκει ὅμως περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, τὸ τηλεβόλον ἐκρέματο εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἐντὸς τοῦ λέβητος ἠκούετο περπνὸν κόχλασμα.

Ὁ Ἰσίδωρος εἶχε φονεύσει ἔλαφον, μεταφέρει αὐτὴν εἰς Νεμούρ ἐπὶ ὄνου, καὶ πωλήσει δραχμὰς τεσσαρκακονταπέντε.

Ἰδοὺ πῶς ὁ Ἰσίδωρος ἐγένετο λαθροθήρας.

Καλὰ εἶναι νὰ μὴ ὀλισθήσῃ τις, ἀφοῦ ὅμως τὸ πάθη ἀπαξ, δὲν δυσκολεύεται καὶ δεύταρον καὶ πολλάκις νὰ παρεκτραπῇ. Ῥωμαλέος, ἐπιτήδειος καὶ ζωηρὸς ὅπως ἦτο ὁ Ἰσίδωρος, ἐνοσσιμεύθη τὰς νυκτερινὰς ταύτας ἐκδρομὰς, καὶ τελειοποιήσας ἐντὸς ὀλίγου δι' ἀλλεπαλλήλου πράξεως τὰ φυσικά προτερήματά του, κατήντησε νὰ γείνῃ μικρὸν κατὰ μικρὸν καθ' ὑπερβολὴν ἐπιτήδειος. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο τακτικὸς, φιλόπονος καὶ φιλομήτωρ, καὶ δὲν εἰσῆρχετο πώποτε εἰς καπηλεῖον, οἱ ἀγροφύλακες δὲν τὸν ὑποπτεύθησαν ἐπὶ πολὺ, ἀφοῦ μάλιστα τὸ μὲν ἔσρ εἰργάζετο, μόνον δὲ ἐν χειμῶνι ἐλαθροθήρει. Ἄλλ' οὐδὲν κρυπτὸν οὐ φανερόν γίνεται. Οἱ ἀγροφύλακες, ἐκμυνέντες διότι ἠπατήθησαν, ἐνέδρευον ἀμείλικτοι διὰ νὰ τὸν συλλάβωσι. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἰσίδωρος, πονηρότερος αὐτῶν, ἐξέρευε τὰς χειρὰς των, προσέλαβον εἰς βοήθειαν καὶ τὴν χωροφυλακὴν. Ἄλλ' εἰς μάτην! διότι τὰ μὲν ζῶα ἐγίνοντο ἄφαντα, ὁ δὲ θηρευτὴς ὑπῆρχε ἀόρατος. Καὶ ἤκουον μὲν τὸν κρότον τοῦ τηλεβόλου, ἀνεκάλυπτον τὴν θέσιν ὅπου παρεμόνευεν, εὕρισκον χλιαρὸν ἔτι τὸ αἷμα τῶν φονευθέντων ἀγρεμίων, ἀλλὰ περαιτέρω μηδέν! Ἐμείνοντο ἄρα καὶ ἀγροφύλακες καὶ χωροφύλακες. Πολλάκις συνέλεξαν στυππώματα τηλεβόλων, καὶ ἐμέτρησαν ἵχνη βημάτων ἀντὶ πειστηρίων· ἀλλ' ἡ ἀνάκρισις ἀπαιτεῖ ἀποδείξεις, καὶ ἴσια ἴσια αἱ ἀποδείξεις ἐλείπον.

Ἐπὶ τρεῖς χειμῶνας ὁ Ἰσίδωρος ἐδεκάτιζεν ἀτιμωρητὶ τὸ δάσος τοῦ βρασιλέως, καὶ τρίτον τότε, ἐπανελθόντος τοῦ ἔαρος, ἠτοιμάζετο νὰ καθαρῇ, ἀλείψῃ καὶ κρεμάσῃ παρὰ τὴν ἐστίαν τὸ τηλεβόλον του.

Τῆς χωροφυλακῆς τὸ κατὰστημα κατὰ τὴν κ

μόπολιν εκείνην περιστέφεται πανταχόθεν ὑπὸ ἀναδενδράδων, καὶ περιέχει ἱπποστάσιον, ἀχυρῶνα, ἐριπίων σπυροφυλακεῖον, καὶ τρία καταλύματα ἅπαν δὲ τὸ σῶμα τῆς χωροφυλακῆς συγκροτεῖται ἐκ τριῶν στρατιωτῶν. Τὸ κατάλυμα τοῦ ἐνωμοτίου εἶναι, κατὰ φυσικὸν λόγον, καλῆτερον σύγκειται δὲ ἐκ δύο θαλάμων ὑψηλῶν, καὶ ἐκ μαγειρείου καὶ ἐστιατωρίου. Ἐνταῦθα, εἰς τὸ ἐστιετώριον, διαμένοντα συνήθως ἡ Σοφία, κόρη τοῦ ἐνωμοτίου Ρουσέλ, ἡσυχάζετο εἰς ἐργόχειρα μάλιστα ὁσέως δὲν καταγίνετο εἰς τὰ τῆς οἰκίας.

Μεταξὺ τοῦ καταστήματος τούτου καὶ τῆς κομπούλας ὑπάρχει κῆπος ἀρκετὰ μεγάλος, ἐγγίζων σχεδὸν τὸ δάσος, εἰς ὃ λήγει ὁδὸς ὁριζομένη ἐκπύρην ὑπὸ ὑψηλοτάτων καὶ πυκνορύθλων δένδρων.

Ἡ Σοφία ἦτο δεκαεπτὰ ἐτῶν. Ἦν δὲ καὶ ὠραία, καὶ ὡς τινες ἔλεγον ἡ ὠραιότερα πασῶν τῶν λοιπῶν νεανίδων, διότι ἐνῶ αὐταὶ ἦσαν ἡλιοκαεῖς, ἐκείνη εἶχεν ὄψιν διανυγῆ, δροσεράν καὶ ῥοδοκόκκινον. Πολλὰκις ἐνῶ ἐόρακτε μόνη, ἡγάπα νὰ ὀνειροπολῇ καὶ ὠνειροπόλει. Ὁ Λαροντὲν λέγει τὸ διὰ τί. Ἀπολύσας εὐχαρίστως τὸν χαλινὸν τῆς νέας τῆς φαντασίας, ἐπέστρεψεν εἰς τὸν νοῦν τῆς νὰ περιπλανῆται πηδῶν ἀπὸ ἐν εἰς ἄλλο ἀντικείμενον. Διὸ, ἀκούουσα πάντοτε τὸν πατέρα τῆς νὰ ὁμιλῇ ἐμπαθῶς κατὰ τοῦ Ἰσιδώρου, κατήντησε νὰ ἔχῃ ἀδικόπως τὸν νοῦν τῆς εἰς αὐτὸν καὶ νὰ ἐπιθυμῇ νὰ τὸν γνωρίσῃ. Ἐννοεῖται δὲ ἐξ ἀπλῆς περιεργίας διότι καὶ αὐτὴ, ὡς καὶ οἱ χωροφύλακες, τὸν ἐθεώρουν ὡς κακοήθη, ὅστις ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ ἀνησυχῇ τοὺς ἐπιστάτας τῆς δημοσίας τάξεως, καὶ ἐμελλε νὰ μεταβῇ εἰς Φονταίνεβλώ ἀλυσοδεμένος χειροπόδαρος.

Τοιαῦτα ἀκούουσα καὶ ἀναπολοῦσα ἐρχντάζετο τὸν Ἰσιδώρον ὡς τὸν ἐχθιστὸν τῶν θνητῶν ἐνόμιζεν ὅτι θὰ εἶχε τὴν ὄψιν τρομεράν, τὸν ὀφθαλμὸν ἄγριον, τὴν διάθεσιν βάνυσον, τὸ σῶμα ῥακένδυτον, καὶ τὴν χεῖρα ἀενάως ὠπλισμένην.

Ἀλλὰ μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐνῶ περὶ δεῖλιν ἡ Σοφία, καθήμενη ἐπὶ ὀνείρου, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, ἐπέστρεψεν ἀπὸ τινος πανήγυριν συνωδευμένη καὶ ἀπὸ φίλην τῆς, αὕτη ἰδοῦσα περὶ τὴν ὁδὸν ἀνέκραξεν.

— Ὁ! νὰ ὁ σκύλος τοῦ Ἰσιδώρου. Ὁ κύριός του δὲν θὰ εἶναι μακρὰν. Ναι, ἰδοὺ καὶ αὐτός. Ἰσιδωρε!

— Ὁ Ἰσιδωρος, ὁ λαθροθῆρας; ἠρώτησεν ἡ Σοφία.

— Πῶς; δὲν τὸν γνωρίζεις;

— Δὲν τὸν εἶδα ποτέ μου.

— Παράξενον! καὶ ὅμως ὅλος ὁ κόσμος ὁμιλεῖ δι' αὐτόν. Ὁ πατήρ σου τὸν γνωρίζει κάλλιστα. Πλὴν σὺ κάθησαι πάντοτε κλεισμένη, καὶ αὐτὸς δὲν πολυνοστιμύεται τὴν χωροφυλακὴν. Λοιπὸν, Ἰσιδωρε, εἶπεν ἡ γυνὴ αὕτη χαιρετίσασα τὸν νέον ἀφ' οὗ ἐπλησίωσεν, ἥσο εἰς τὴν πανήγυριν διὰ νὰ πωλήσῃς τὸ κυνήγι σου; Δὲν ἔτυχε νὰ σὲ ἰδῶ. Ἄ! διάβολε, καλὰ σπρόνεις τὸ δάτος μας.

— Καλ' ἡμέρα σου, Μαροῦλα. Καλ' ἡμέρα σου, κυρία, ἐπρόσθετεν εὐγενῶς ἀποκαλύψας ἐνώπιον τῆς Σοφίας τὴν κεφαλὴν.

Αὕτη δὲ, ἥτις δὲν ἐτόλμα μὲν νὰ τὸν ἰδῇ κατὰ πρόσωπον, τὸν περιεργάζετο ὁμῶς λάθρα λεπτομερῶς, ἦτο ὅλως ἐκστατική. Αὐτὸς εἶναι, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, ὁ ἀγριάνθρωπος ὁ ὁποῖος καίει καὶ φλογίζει τὸν πατέρα μου! Εἶναι ἀδύνατον! Καὶ ἡ νῆα εἶχε δίκαιον διότι τὸ βλέμμα του ἦτο ἱλαρόν, τὸ πρῶτον ἐλκυστικόν, τὸ ἐνδύμα καθαρὸν, καὶ ἡ ὁμιλία, ἀπλὴ καὶ εὐπρεπής, δὲν μετείχε διόλου τοῦ βανύσου ὅρου τῶν χωρικῶν. Τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ ἐκτίσσις τῆς Σοφίας, ὥστε ἂν καὶ πολλάκις ἐπρόκαλεσεν αὐτὴν ἡ Μαρία νὰ ὁμιλήσῃ, αὕτη δὲν ἤνοιξε τὸ στόμα τῆς ἤκουεν, ἔβλεπε καὶ ἠπόρει. Αὐτὸς εἶναι ὁ λαθροθῆρας Ἰσιδωρος! ἔλεγεν ἀδικόπως κατ' ἰδίαν.

Ὅτε δὲ ἤλθεν εἰς κατωφερές τι μέρος, τὸ ὄνειρον τῆς Μαρίας ἐπικιάσθη καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ τόσον, ὥστε ἦτο κίνδυνος μὴ κατακυλίσῃ τὴν ἐπ' αὐτοῦ καθήμενην. Διὸ ἡ Μαροῦλα, ἐναγκαλισθεῖσα τὰ κνήμιστρα ἐκράνυζε μεγαλοφῶνως, καὶ ἐρόβιζεν ἐπὶ μᾶλλον τὸ κτήνος. Ἡ Σοφία ἐγένετο ἐντρομος, διότι τὸ παράδειγμα τοῦ συνοδίτου ὀνείρου ἤρεθισεν ἐπικινδύνως τὸ ὑποζύγιόν τῆς. Ἀλλ' ἡ ἀνδρική χεὶρ τοῦ Ἰσιδώρου προσθῆσα κατέστειλε τὴν ἐνθερμὸν ἄμιλλαν αὐτοῦ, καὶ τὸ ἐπανέφερεν εἰς τὸ πρῶτον βᾶδισμά του.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ἡ Σοφία ἐρυθρίσασα. Ἀλλὰ δὲν τρέχετε νὰ βοηθήσετε καὶ τὴν Μαροῦλαν;

Ἄν καὶ ἔβλεπεν ὅτι ὁ πραγματικὸς Ἰσιδωρος ἦτο διάφορος τοῦ Ἰσιδώρου τὸν ὁποῖον ἐρχντάζετο πρῖν, ἡ μετ' αὐτοῦ ὁμῶς συνοδοιπορία τὴν ἀνησύχει.

— Νὰ τὴν προσθῶ, ἀπεκρίθη ὁ νέος, εἶναι ἀδύνατον· πλὴν τούτου, ἐπρόσθετε μετὰ συστολῆς, ἂν ἀρῶ ἀναχωρήσω σὰς συμβῇ ὅ,τι καὶ εἰς τὴν Μαροῦλαν; Ἐλέπω ὁμῶς ὅτι ἡ Μαροῦλα κρατεῖται καλὰ, καὶ τὸ πολὺ πολὺ θὰ φθάσῃ μίαν ὥραν προτῆτερα.

Ἐνταῦθα ἐγένετο σιωπὴ.

— Εἰσθε ἡ κόρη τοῦ ἐνωμοτάρχου Ρουσέλ; εἶπεν ὁ Ἰσιδωρος ἐπὶ τέλους, καὶ κατοικεῖτε εἰς τὸ κατάστημα τῆς χωροφυλακῆς; Ἡ Μαροῦλα μετὰ τὸ εἰπεῖ τῶρα ἐννοῶ διὰ τί δὲν σὰς γνωρίζω.

— Ὅτ' ἐγὼ, κύριε, δὲν σὰς ἐγνώριζα. ὁ δὲν σὰς εἶχα ἰδεῖ τοῦλάχιστον.

— Τὸ ἐννοῶ... ὁ πατήρ σας θὰ ὁμιλῇ συχνὰ δι' ἐμὲ, καὶ θὰ μὲ λούη βέβαια πατόκορρα.

— Ὁ πατήρ μου, κύριε, ἐκπληροῖ τὸ χρέος του, ἀπεκρίθη μετ' αὐστηρότητος ἡ νῆα, κατακρίνων τὰ ἔργα σας καὶ προσπαθῶν νὰ σὰς διορθώσῃ. Ὅθεν, ἐπρόσθετε γλυκύτερον, διὰ τί ἐπιμένετε εἰς τὴν ἐπικίνδυνον τέχνην σας; Θὰ κκοπάθετε... Καὶ λυποῦμαι τῶρα ὅτε σὰς ἐγνώρισα.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Ἰσιδωρος εὐγνωμόνως. Ἀλλοίμονον ὅμως! δὲν καρδαίνω τίποτε

ἐργαζόμενος εἰς τοὺς ἀγροὺς, καὶ ὅταν ἔχη τις μητέρα νὰ θράψῃ καὶ διεξοδικούς χειμῶνας νὰ περάσῃ ἀργός . . .

Καὶ διηγήθη πῶς ἐρόνευσε τὴν πρώτην ἐλαφον, καὶ τὰ ἐκ τῆς ἐλάφου αὐτῆς χρήματα ἔσωσαν ἀπὸ τὸν θάνατον.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΟΙ ΡΩΣΣΟΙ ΕΝ Τῇ ΜΕΣῇ ΑΣΙΑ.

—ooo—

Μία τῶν ἀξιοσημειωτέρων τάσεων πρὸς ἃς τὰ ἔθνη ἀνευδρότως ὀργῶσιν, εἶναι καὶ ἡ πρὸς τὰς κατακτήσεις ῥοπή. Ὡς τὸ άτομον, οὕτω καὶ τὸ σύνολον τῶν ἀτόμων τὸ ἀποτελοῦν τὸ ἔθνος, οὐδέποτε τυγχάνει ἀπληλαγμένου ἐγωῦσμοῦ ἢ φιλοδοξίας κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον συγγνωστῆς, οὐδέποτε παραιτεῖται τοῦ ἀνέρχεσθαι τὴν κλίμακα ἥτις ἄγει πρὸς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν, οὐδέποτε παύεται ἀτενίζον πρὸς τὸ ἰδανικὸν ἐκεῖνο ὕψος, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν ἀπόλυτον δύναμιν εἰς ἣν ὀλίγιστοι μέχρι τοῦδε λαοὶ προέβησαν, οὐδέποτε ῥαθυμεῖ ὅτε πρόκειται περὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς ὑλικῆς αὐτοῦ δυνάμεως. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ῥωμαϊκῆς πρὸ πάντων ἀρχαιότητος, ἡ ἐνέργεια τῶν λαῶν περιορίζετο κυρίως εἰς τὴν πρόσκτησιν χωρῶν· κατὰ τὸν μεσαιῶνα, ἡ κατάκτησις λαμβάνει εἰδικώτερον χαρακτήρα ὑπὸ τὴν ἐπιφρόνῃ ἀτομικῆς ἐπικρατήσεως· καί, τέλος, κατὰ τοὺς νεωτάτους χρόνους, τὸ κατακτητικὸν πνεῦμα, ὑφιστάμενον πρακτικὴν τινὰ ἀλλοίωσιν, πραγματοποιεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ μέσων ἀντιθέτων, τολμῶμεν εἰπεῖν, πρὸς ἐκεῖνα ἅτινα μετῆλθεν ὁ ἀρχαῖος κόσμος.

Ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὁ ἀσθενὴς ὑπῆρχεν ἐρμαιοῦ τοῦ ἰσχυροῦ· ὁ ἀσθενὴς νικώμενος ἐδουλοῦτο καὶ δουλούμενος ἐξηνδραποδίζετο. Τὸ διεθνὲς δίκαιον ἐνέκειτο μόνον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κατακτητοῦ, οὐδαμῶς δὲ ἐδημιουργεῖτο, ὡς σήμερον ἐν Εὐρώπῃ, ἡ λεγομένη πολιτικὴ εὐρυθμία κανονιζομένη ὑπὸ ἀλληλεγγύης ἥτις, μεταξὺ πεπολισμένων ἐθνῶν, τυγχάνει τὸ ἀκραιφνέστερον ἀπύγασμα τοῦ ἠθικοῦ τῶν κρατῶν συνδέσμου. Ἐν τῇ νεωτάτῃ ὁμῶς ἐποχῇ ἡ κατάκτησις κατορθοῦται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ μιλιχίου τινὸς τρόπου, οὐχὶ διὰ πυρός καὶ μαχαίρας, ἀλλὰ διὰ νέας τινὸς πολιτικῆς ἐπιστήμης, τῆς διπλωματίας, ἥτις δυσπιστίαν μὲν ἐμποιεῖ εἰς τοὺς γεγηρακότας λαοὺς τῆς Εὐρώπης, γαργαλισμὸν δὲ εἰς τὰ βαρβαρικῶς διακείμενα στίφη τῆς τε Ἀσίας καὶ Ἀμερικῆς.

Τοιαύτη τοῦλάχιστον ἐστὶν ἡ ἀγωγή ἣν μετῆλθον τρία μεγάλα κράτη, ἀντισταθμούντα μὲν πρὸς

ἄλληλα κατὰ τὴν δύναμιν, πάντα δὲ διατρέποντα κατὰ τὴν κοινωνικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὸ κυβερνητικὸν πολίτευμα· ἐννοοῦμεν τὴν Ἀμερικανικὴν Συμπολιτείαν, τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ῥωσσίαν. Ἡ μὲν πρώτη, παριστῶσα ἐντελὴ ὑποτύπωσιν τοῦ πρακτικοῦ βίου ἐνὸς σφριγώδους ἔθνους, ἐπορθαλμιᾷ μὲν περὶ τὰς περὶ αὐτὴν νοτίους χώρας καὶ νήσους, ἀλλὰ, καὶ τοὶ δύναμιν ἔχουσα ἵνα καταστήσῃ αὐτὰς ὑποχείριους, ἀπέχει ἀπὸ πάσης ἐπεμβάσεως, ὑποθάκουσα μᾶλλον πᾶν κίνημα γινόμενον συμφώνως πρὸς τὰ αἰσθήματα τῶν οἰκείων λαῶν. Ἡ δὲ Ἀγγλία, αἰετοτε κοσμοδιοικητικὴν κῆρος περιβεβλημένη, καὶ τὴν φιλοκτημοσύνην αὐτῆς ὡς φιλάνθρωπίαν παριστῶσα, δημεύει τὰς ἀνεξαρτήτους ἡγεμονίας τῆς Ἰνδικῆς, προσοικιοῦται αὐτὰς ἀναίμωτῇ, καὶ ἀπολαύει, λόγῳ κακονομίας, τοὺς ἐγγωρίους ἡγεμόνας οἵτινες ὡς ἄλλοι Εὐαγόροι πορεύονται εἰς τὴν Εὐρώπην δικαιοσύνην μᾶλλον ἢ ἀρωγὴν ἐξαιτούμενοι. Τέλος ἡ Ῥωσσία, νεαρὰ καὶ σφριγώδης ὡς ἡ Ἀμερικὴ, ἰσχυρὰ ἐν τῇ ἀδικασπασίᾳ αὐτῆς ἐνότητι καὶ οὐδόλως ἀπληλαγμένη φιλοκτημοσύνης, στρέφει τὸ ὄμμα πρὸς τὴν Ἀσίαν, ὡς εἰς ὀρμητήριον ἐνθα μέλλει νὰ περιχαρακωθῇ τὸ μεγαλεῖόν της. Τὸ μέλλον τῆς Ῥωσσίας ὑπάρχει ἐν τῇ Ἀσίᾳ! εἶπεν ἑξοχὸς τις ἀνὴρ καὶ τῶνόν τι, ὅταν καὶ ἀκροθιγῶς ἐξετάσῃ τις τὰς κατὰ τὴν μέσῃ Ἀσίαν βραδείας μὲν ἀλλὰ θετικῶς προόδους τῶν Ῥωσσικῶν ὅπλων, πάντως ὁμολογήσει ὅτι ἡ ἐνεστῶσα κοίτις τοῦ βαρβαρισμοῦ ἔσται ἐν τῷ μέλλοντι φοβερὸν ἀγωνιστήριον καὶ γιγάντειος μεταξὺ δύο πελωρίων ἀντιπάλων παλαίστρα.

Προτιθέμενοι νὰ διαπραγματευθῶμεν ἐπιτροχάδην περὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου, ὁρεῖλομεν πρῶτον νὰ εἰπώμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς γεωγραφικῆς θέσεως τῶν χωρῶν τούτων, καὶ κατόπιν νὰ διαλάβωμεν περὶ τοῦ ἱστορικοῦ μέρους οὗτινος ἡ ἀληθὴς ἀσκήγησις καθίσταται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δυσχερὴς, ἐνεκα τῶν σπανίων εἰδήσεων ἃς ἐπισήμως ἐδημοσίευστε περὶ τούτου ἡ Ῥωσσικὴ κυβέρνησις. Βεβαίως δὲν δύναται τις νὰ παρωδήσῃ ἐνταῦθα τὸ τοῦ Θεουκυδίδου ἀταλαίπωρόν ἐστιν ἢ ζήτησις τῆς ἀληθείας, διότι ἡ ἀλήθεια, τυγχάνουσα πολλάκις παράθυρος εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Πετροπόλεως, γίνεται πρόξενος πολλῶν εἰκασιῶν ἅμα δὲ καὶ ἀντιφάσεων, ὧν αἱ πλεῖσται προέρχονται ὑπὸ ἐλσεινῆς ῥωσσοφοβίας (ὡς μᾶς συγχωρήθῃ ἡ λέξις αὕτη). Τὸ καθ' ἡμᾶς, οὔτε ὑπὸ φιλορωσσισμοῦ οὔτε ὑπὸ ῥωσσοφοβίας προκατειλημμένοι, θέλομεν πειραθῇ νὰ ἐξάξωμεν τὴν πραγματικὴν πιθανότητα τῆς ἀληθείας, καὶ αὐτὴν μόνον νὰ υποβάλωμεν εἰς τὴν εὐμενῇ κρίσιν τοῦ ἀναγνώστου. *Ab Jove principium.*

Μέση ἢ μεσαία Ἀσία καλεῖται ἅπασα ἡ ἀσιατικὴ λεγομένη Ταταρία, ἥτις ὀριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς δυτικῆς Σιβηρίας καὶ τῆς Κιργισικῆς ἐρήμου, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Κασπίας θαλάσσης, ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Κράτους καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ βασιλείου τῶν Ἀργύρων καὶ τῆς Παρ-